

ZSOLTÁROSKERT

IX. évfolyam 8. szám.

HITÉPÍTŐ FOLYÓIRAT.

1942. augusztus 31.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, ahová a lap szellemi részét illető közlemények és a lap előfizetési díja küldendők:

Kolozsvár, Horthy út 53. Ref. Lelkészi Hivatal
Megjelenik minden hónapban.

Felelős szerkesztő és kiadó:
BIRÓ MÓZES

Társzerkesztő:
BIRÓ MÓZESNÉ

Előfizetés egy évre 2 Pengő. Egy szám 20 fill.

A Zsoltárokert folyóiratra előfizetési díját 72.389 számú csekklaapon küldheti be mindenki.

A csekklaapon küldött pénz mentes a 10 fillér kézbesítési díj fizetése alól. Kérjük szépen a 72.389 számú csekklapot kérni és használni a postán.

„Béküljete meg, béküljünk meg végre...”

— Beszámoló a szödligeti Megbékélés Háza evangéliumi munkásnevelő tanfolyamáról —

(Szödliget, 1942. augusztus hó.) Vác alatt, fiatal tölgyerdőben, a Duna csendes partján egész nyáron át eleven élet hullámzik a Református Gyülekezeti Evangélizáció Baráti Társaságának telepén. Egymást követik a 3—14 napos csendes-nap sorozatok. Lelkészek baráti találkozója, orvosok evangéliumi konferenciája, pedagógus csendesnapok, lelkésznék csendesnapjai, hitmélyítő csendesnapok után augusztus első felében a gyülekezeti munkások részére rendeztek kétéhetes tanfolyamot. Szeptember elején országgyűlési képviselők, majd a lelkészek, később a presbiterek, azután az ujságírók, végül a köztisztviselők sereglenek össze néhány napi elcsendesedésre, Isten dolgairól való beszélgetésre, hogy a látható, de elmuló élet problémáit is a láthatatlan és örök élet világosságában gondolják át, az Ige vezetése mellett.

A Megbékélés Házában minden vendéget dallal köszöntenek. Régi magyar ének üdvözli a belépőt:

„Krisztus képében, áldott követésben
Isten kívánja, járjunk békességben!
Béküljete meg, béküljünk meg végre,
Miatyánk Istennel boldog szövetségbe!
Kétséges szívünk mondjon hívó imát,
Dicsérjük, áldjuk a mennybéli Királyt!”

„Béküljete meg Istennel!” — ez az evangélizáció jeligeje. Csak Istennel megbékült emberek tudnak egymással is megbékülni, mert „nincs békesség, szól Istenem, a hitleneknek”. A lelkek Istennel való megbékítésének a szolgálatára sereglett össze Szödligetre az ország minden részéből mintegy hatvan evangéliumi munkás, köztük papok, tanárok, tanítók, diakonisz-szák és diakonusok, írók, ifjusági vezetők, árvaházi, aggmenházi, népfiskolai vezetők és nevelők, iratterjesztők, — még tényleges százados is megfordult közöttük.

A tanfolyam a misszió és a szolgálat alapvető nagy kérdéseit ölelte fel. Minden reggel közös áhitattal kezdődött a munka, utána bibliaóra következett kisebb csoportokban, majd előadás. Ebédután egy órás kötelező elcsendesedés, azután közös biblia tanulmányozó óra, ismét előadás, vacsora után közös áhitat. A résztvevők nem győztek hálát adni Istennek a nyert áldásokért. Valóban a megígért nagy „szombatnap” izelítőjét kaptuk meg, amikor majd az Úr Jézus népe a test minden szükségétől felszabadulva élvezi a nagy Király uralkodásának boldog nyugalmát, szüntelen örömben, szemtől szembe látva a Megváltó jellemének és művének gazdag és változatos tökéletességét. Isten Igéje táplálta a tanfolyam előadóit és hallgatóit és Isten gondoskodott arról is, hogy „az Ő minden bérese bővölködjék kenyérben” (Lukács 15, 17).

A tanfolyam szigorúan gyülekezeti céltartot tartott szem előtt. Nem „konferenciás keresztényeket” akart nevelni, hanem a gyülekezetek számára kívánt áldozatkész, alázatos, az Igében öntudatos munkásokat hazaküldeni. A szödligeti evangélizációs telep vezetői számoltak azzal a veszedelemmel, amely minden önmagának élő, saját sikeréért, hírnevéért vagy akár fennmaradásáért dolgozó mozgalmat előbb-utóbb utólr. Ezért állandóan az egye-

temes célt emelték ki minden egyes alkalommal: „a szentek tökéletesbitése céljából, szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére” (Efezus 4, 12) kell dolgoznia minden ébredési mozgalomnak. S akkor a különböző, de azonos célzatú evangélizációs szervezetek és telepek Isten vezetése alatt meg tudják alkotni a közös frontot a Sátán ellen, hogy „mindnyájan egyek legyenek!”

A tanfolyam igen gazdag anyagából néhány előadás gondolatmenetét itt közöljük:

Kicsoda az Isten, akit szolgálunk?

(Dr. Főnyad Dezső lelképásztor előadása)

Alapige: János 17, 3.

Az ember azért él a világon, hogy Istent igazán megismerje. Az örökélet annyira az enyém, amennyire Istent ismerem. Mi hajlandók vagyunk azt hinni, mintha erkölcsi céljaink elérése egyenlő volna Isten megismerésével. Pedig az erkölcsi gyümölcs ma van, holnap nincs. Az Újszövetség más utat mutat az üdvösségre: Isten megismerését. És ha ezen az uton az üdvösséget elnyertem, gyümölcsképpen kiérlelődnek életem erkölcsi eredményei is.

Nagy veszedelmünk, hogy mi Istent „elképzelné” szeretnénk. Ebből végzetes eltévelyedések származnak. Nekünk életkérdésünk tudni, hogy kicsoda, kinek mondja Önmagát az az Isten, akit misszióinkban szolgálunk kell.

1. Isten a *Biblia* Istene. Ismeretének egyetlen megbízható forrása a Szentírás. Csak annak a számára van Isten, aki Őt a Bibliából szüntelenül megismeri.

2. A mi Istenünk: a *Jézus Krisztus Istene*. Jézus a láthatatlan Isten képe. Semmi más út nincs Isten megismerésére, mint Jézus Krisztus. Aki ismeri a Fiút, az látta az Atyát.

3. Isten a *világ Istene*. Persze nem a civilizációt, hanem a mindenséget értjük itt a „világ” fogalmán. És pedig nemcsak teremtője, hanem a történelmen keresztül megtartója és Ura is a világnak. Kezében tartja Isten a világot. A legnagyobb hatalmasságok is csak sakkfigurák Isten kezében, akikkel azonban Ő szabadon lép, semmi szabály által nem kötve.

4. Isten az *Egyház Istene*. Ő az emberek felé való munkáját lekötötte az Egyház számára. Az emberek felé minden munkáját az Egyházon keresztül, az Úr Jézus Krisztus testén keresztül végzi.

5. Isten az *én Istenem*. Személyes kapcsolatot tart velem. Magasságban és szentségben lakozik, de ugyanakkor az alázatossal, a megtört szívvel, a megrontott életével is együtt lakik. Isten tőlem hódolatot, engedelmességet és szolgálatot igényel. Én csak imádatlal beszélhetek, taníthatok, misszionálhatok Róla. Sok hívő ember van, akiben csak homályosan él Isten szentsé-

gének tudata. Dicstelen Istene van, micsoda vakság! Az igaz hívő boldogan tudja, hogy az ő Istene szent-séges Isten, akinek jelenlétében semmiféle tisztátalanság, profán gondolat vagy érzés meg nem állhat.

6. Isten *dolgozó Isten*. A Szentírás nem egyéb, mint Isten munkájának a története. Az egyház maga is az Isten munkája.

Fájdalom, a legtöbb hívő hadilábon áll a Szentháromság titkával. Sokan azt hiszik, hogy elég, ha az Atya Úr Istent és a Fiú Úr Istent imádják, és elmulasztják a Szent Lélek Úr Isten imáadását. Pedig már Ezsaiás 6, 3.-ban „szent, szent, szent“ Istenről tesz vallomást a szeráf, holott akkor még nem volt kijelentve az Atya, Fiú, Szent Lélek Úr Isten titka.

7. Isten *boldog* is. (Timotheus I, 11). Vajjon melyikünk mondott vagy hallott már prédikációt a „boldog“ Istenről?

8. Isten továbbá *programmteljes* Isten. Nem szélsőséges, hanem hatalmas és nagyszerű tervezet alapján működik, amelyet hajszálnyi pontossággal hajt végre. És ezt a programmot nem titkolja el az övéi előtt, hanem kijelentette azt a Szentírásban. Vajjon te ismered-e eléggé Isten programját és alkalmazkodsz-e hozzá? Az igazi misszió Isten üdvtervéhez alkalmazkodik és az eschatológia, Isten végső uralma szerint rendezi be életét már most és itt. Hiszed-e te, hogy Istennek diadallal végződő terve van e világban és minden látszat ellenére az van megvalósulóban ma is?!

9. Isten *nem ember*. „Nem ember az Isten, hogy hazudják és nem embernek fia, hogy megváltozzék“ (IV. Mózes 23, 19). Ő sosem mond olyat, amit meg nem tenne és sosem ígér olyat amit ne teljesítene. Hiszed-e te, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindig ugyanaz?!

Az egyház és annak missziója

(Békefi Benő előadása)

I. Mi az egyház?

A mai ember számára az egyház rossz csengésű fogalom. Az ébredési mozgalmak, engedetlenségük folytán, eddig nem tudtak ezen változtatni, nem tudták az egyházat megtermékenyíteni. De nekünk nem a tapasztalati tények, hanem az Ige alapján kell állnunk mindenben s az egyház kérdését is így kell megvizsgálnunk. Amint a bűn vagy a szabadulás nagy kérdéseiben sem a magunk tapasztalati döntenek, hanem az Ige, úgy az egyház problémáját is egyedül az Ige oldja meg számunkra.

Az egyházzal kettős értelemben beszél a Szentírás.

1. Az egyház a Krisztus teste, minden hívők közössége, akiket Isten a jelenvaló világból átvitt az Ő Fiának országába. Ez a tegnap, a ma és a holnap választottjainak egysége a Krisztusban. Ezt a közösséget nevezte el Kálvin láthatatlan egyháznak. Hitvallásunkban ezt az egyházat „hisszük“. A világ történelméből az eljövendő „új égre és új földre“ csak annyi marad meg, hogy Isten egyetlen seregét teszi az Ő választottjait minden népből, — ezt megőrzi, megtartja, mert ez a nép már itt a földön megbizonyította az ő engedelmisségét. E láthatatlan egyház irányában nekem csak egyetlen dolgom van: elhinni, hogy én is tagja vagyok.

Szomorú, hogy Isten népéhez való tartozásunk öntudata minket nem tölt el elég hálával. (Nem dicsekedéssel, hanem hálával.) Pedig ezzel van elintézve üdvösségünk kérdése. Azok közé tartozunk, akikben

Isten elkezdte az új teremtést: Nyomban megváltozik az életünk, amint ebből a távlatból látni tudjuk, hogy mi Isten népének nagy egységébe tartozunk.

Az egyháztagság engem arra kötelez, hogy a nyert javakat az „egész testtel“ megosszam. Az Írás nem tűr magánkeresztyénséget. Amilyen veszélyes volna egyénileg meg nem élni, éppoly veszélyes volna magamnak megtartani. Tudnom kell, hogy az én nyomorúságom, nyafogásom miatt a Krisztus testének egy másik tagja szenved, talán valahol a külmiszióban huzom le egy munkás lelkét az én itthoni erőtlendésemmel. Ha az Urasztalához készületlenül megyek, ha az imádkozásban hűtlenséget követek el, ha a szolgálatban mulasztást engedek meg magamnak: az egyház egész testére hozok nyomorúságot. Szörnyű nagy felelősség az Isten népéhez tartozni. Akám bűne miatt egész Izráelre zudult az Isten haragja (Jozsué 7, 1 k.). E misztérium igazi, mély átélése hiányzik a magyar evangéliumi keresztyénségből. Tedd fel magadnak a kérdést: vajjon az az igehirdető, akit te olyan könnyen elítélsz, nem a te mulasztásaid miatt vergődik a szószéken? A modern orvostudomány tudja, hogy ha valakinek a lába fáj, az attól is lehet, hogy a fogában van egy rejtett genyecsomó. Az élen álló ember vajjon nem éppen azért esett-e el, mert én hűtlen vagyok az érette való imádkozásban, amire pedig az Írás kötelez?

Az egyház élete a menny számára szóló nagy kijelentés. A mennyei sereg ugyanis a váltság titkát az egyház életén át érti meg (Efezus 3, 10). Az angyali sereg karéneke erőteljesebben dicsőíti Istent minden egyes megtérő bűnös láttára, viszont elhalkul ez a dal, ha az egyház megfárad.

2. Egy másik, földi értelemben is használja az Írás az „egyház“ kifejezést: a gyülekezetet értve ilyenkor. A látható egyház a gyülekezet. Tehát nem a különböző szervek, hanem maga a gyülekezet az egyház. A látható egyház nem erkölcsi, nem szociális, hanem kultikus intézmény. Egyedül és kizárólag a *hivők üdvösségének szolgálatára* van, hogy szervezetten, állandósultan elvégeztessék az Ige, a misszió szolgálatát. Feladata tehát az egyháznak az Ige hirdetése és a sakramentumok kiszolgáltatása. A gyülekezetnek én azért vagyok tagja, hogy általam is végeztessék a szolgálat, akár azáltal, hogy magam is végzem, akár azáltal, hogy egybegyülekezem s az anyagi feltételek megteremtéséhez is hozzájárulok.

Ez utóbbi szempontból két részre oszlik az egyház: mi és ti. Akik szolgálunk és akiknek szolgálunk. Az egyházhoz tehát legalább két személyre van szükség: egy, aki szolgál és egy másik, aki a szolgálatot elfogadja. „Ha ketten vagy hárman egybegyűltek az én nevében, köztetek vagyok“.

Isten a rendnek is Istene s ezért a szolgálatot nem rendszertelenül végezteti és nem is történelem nélkül. A történelmi egyház azt jelenti, hogy az a Krisztus által vetett mustármagból nőtt ki. A szekták „felettébb igazak“ akarnak lenni, holott csak egy igaz van: az Úr Jézus Krisztus. Lehet, hogy a történelmi egyház megcsontosodik, de Krisztus mindenképpen belemenni abba az Ő ősi egyházának egy részét és így folytatja az eredeti egyház életét. A reformáció alatt is az történt, hogy a megcsontosodott egyház kirekesztette magából a megújított gyülekezeteket, amelyekből egy rész — eretnek módon — lemaradt. Amikor Isten megtisztította és megújította az Ő egyházát, akkor eretnekség azt megtagadni, tőle elszakadni. Lehet, hogy ma a magyar református egyház merev és csontos, de szemmel láthatólag elevenedik. Ha nem is tagjaiban, de szolgálataiban szemmel látható az elevenülés

és ez a döntő. Ha a 40 év előtti prédikációkat összehasonlítjuk a maiakkal, akkor ezt az elevenülést Isten iránti nagy hálaadással megállapíthatjuk.

II. Mi az egyház missziója.

Az Efezusi levél 4, 11—16 versei világosan leírják az egyház misszióját. Ha az egyház a Krisztus teste, akkor nem akarhat mást, mint amit az ő Feje, Krisztus akar. Fájdalom, ma az egyházban egy sereg olyan munka folyik, ami nem az ő missziója, — és persze, hogy ez a misszió rovására folyik.

1. A bibliai gyülekezet missziója kettős. Gyűjtenie kell „a zsidóságból és a pogányokból“ népet az Isten tiszteletére. Ez a munka az *apostolok* munkája, ők és munkatársaik keresik meg az embereket azzal a céllal, hogy őket az ecclesiába behívják. E munka ma is folyik az egyházban: a pogány és zsidómisszió célja olyanokat hívni be, akiknek még nem volt közük a Krisztus egyházához. A másik munka a *nemzedékmisszió*. A keresztyénséget nem lehet örökölni, tehát minden nemzedéknek át kell mennie az egyéni megtérésen, — ezt munkálja az evangélizáció azok felé, akik *lélekben* nem tagjai az egyháznak, csak névleg. Akár igehirdetés, akár iratterjesztés útján történik az evangélizáció, akár az egyesek felkeresése által: lényege hivatás az Isten Fiával való szövetségbe. Nem az intézményekbe kell tehát hivatnunk, hanem a szövetségbe. Ez az egyház munkájának kisebb, egyhangubb része.

2. Ennél is fontosabb munka: a Krisztus testének felépítése. Van önálló típusu ember, aki valószínűleg el van hiva a szolgálatra, ez általában gyorsan beáll az új helyzetbe. De a nagy többség rászorul a komoly lelkipozítói munkára, az egyház édesanyjai szolgálatára. Fájdalom, ezt ma általában nagyon elhanyagolják. Ezért van a hívők között sok olyan, akin meglátszik, hogy „csecsemőkorában“ magára hagyták. Az egyik beszélni nem tud rendesen, a másiknak „a lába“ ferde, vagy a „gerince“ görbe. Hiányos a keresztyén hivek nevelése.

Az egyháznak mintegy önmaga ellen kell dolgoznia abban, hogy a lelkeket önállósítani kell. „Érett férfiúságra“ kell eljuttatni minden hívőt, férfit is, nőt is. Mert amilyen „gondozott“ vagyok, úgy fogok tudni másokat gondozni.

Ha az egyházi élet alacsony színvonalon mozog, akkor ezt elsősorban az igehirdetés sínyli meg. Már pedig a gyenge igehirdetés miatt sodródik el sok értékes ember vagy a szektákhoz, vagy a különböző valláspótlékokhoz. Vajjon mi tudunk-e nivót tartani? Nem az intelligencia kérdése ez! Sok intelligens bibliakör van, amely nem céltudatosabb, mint a bridzsszalokok. Mert nekünk csak egy célunk lehet: felépülni lelki házzá. Miért nem építünk? Miért nem építjük a másik embert? Miért vagyunk inkább kizáró indulattal a kívülállók iránt? Miért feledjük el, hogy mi csak az Úr Krisztus üdvtervének a végrehajtói lehetünk?! Ehhez pedig ismernünk kell, állandóan szemünk előtt kell tartanunk az Ő építési tervzetét, az Ő eschatológiáját, mint a pallérnak az építőmester tervrajzát.

Munkánkban meg kell különböztetnünk az egészségesek gondozását és a megbetegedett lelkek felépítését. Feladatunk az egészségeseket hozzásegíteni, hogy a kísértéseket, megpróbáltatásokat ki tudják védeni. Nagyon elhanyagolt feladatkör ez is! Mert nincs bennünk elég szeretét, hanem inkább türelmetlenek vagyunk, vagy megbotránkozunk, ha testvérünk beteg.

Falun a fizikai betegséget általában nagy szégyennek tartják és titkolják, — így vagyunk mi a gyülekezet beteg tagjaival szemben. Képmutató, szeretetlen magatartásunkért felelnünk kell az Úr előtt.

És valljuk be, hogy ha valaki kitarja a sebét előttünk, inkább csak belepiszkálunk, de nem tudunk segíteni. Képzetlen orvosok vagyunk, kuruzslók, akik kinyomtatott, kész recepteket osztogatunk inkább. Nem egyénített a lelkimunkánk. Nem tudunk minden egyes embert a maga sorsával együtt nézni. Pedig ha vannak is típusok, azokon belül minden egyéniség a maga külön életét szenved.

Akarsz-e te ezen segíteni? Akarod-e, hogy az Úr Jézus téged alkalmassá tegyen az Ő házának építésére? Akkor szállj magadba és térj meg. Térj meg oda, ahonnan kiestél: az „első“ szeretethez! (Jelenések 2, 5).

Szolgálatok a prédikáláson kívül.

(P. Tóth Lajos szolvai lelkipásztor előadása)

Mi általában válogatósok vagyunk a szolgálatban. Ezért aztán nem biztos, hogy amikor szolgálunk, valóban Istent szolgáljuk-e? A mutatós, nagyszabású dolgokhoz bőven akadna munkás, de az ugynevezett kicsiny dolgokra annál kevesebb. Ehhez alázat és hűség kellene.

1. A lelkipásztorok mellett a legnagyobb szükség volna mindenekelőtt olyan emberekre, akiknek „testében kiábrázolódik az Úr Jézus élete“. (II. Korinthus 4, 10). Itt kifejezetten arról van szó, hogy „testében“. Tehát: viselkedésében, magatartásában, járásában és kelésében. Ez sokkal nehezebb, mint a prédikálás.

2. Eléggé elhanyagolt szolgálat az iratmisszió. Csendes, kitartó lélek kell hozzá és sok imádság. (Előadó valamikor félt a mérges kutyáktól. Nagy probléma volt, hogy mint iratterjesztő bevigye-e a traktátust egy házba, ahol nemcsak mérges emberek, de harapós kutyák is voltak. És érezte, hogy az ő biztonságtevésének ereje attól függ, túltesz-e magát ezen az akadályon.)

3. A *személyes hivatás* szolgálata is nagyon hiányos. Sok evangélizáció sikere mult már azon, hogy nem akadtak hű munkások erre a szolgálatra.

4. A „*bujtogatás*“ szolgálata abban áll, hogy egyéni beszélgetésekben ébresszük rá a gyülekezetet, vagy annak egy részét a Krisztussal való megbékélés szükségére. Olyan közvéleménycsináló munka ez, de az evangélium értelmében. Nagyon vigyáznunk kell ebben az Ige alkalmazására, mert a nem helyénvaló Ige bunkósbot lehet másnak a ledorongolására. Sohase erőszakoskodj az Igével. (Előadó szívet annak idején négy évre bezárták a türelmetlenül előhozott Igével.) Mi általában olyankor állunk elő bátran, amikor félünk kellene, viszont olyankor szégyeljük Krisztust, amikor bátran ki kellene állanunk.

5. Fontos szolgálat az egyházi adminisztrációban való odaadó segítés. Sok lelkipásztor szívet fordította már meg egy-egy hűséges, csendes bibliai lelkü munkatárs.

6. Az adakozás szolgálata fontos életkérdés. A bibliai tízed elhanyagolása miatt satnyul el sok keresztyén élet. Isten ebben a legnagyobb hűséget igényli, de bőséges jutalmat ad érte.

7. Végül a legfontosabb az *imádság szolgálata*. Ez a legnehezebb munka és ebben van a legnagyobb hiány.

Fontos tanács: *légy kész meghallgatni te is a saját imádságodat*. Figyeld meg: gyakran neked kellene megadnod azt, amit valaki számára imádságodban

kérsz Istentől. Egy jómódú gazda heteken át imádkozott az imaórákon azért, hogy Isten gondoskodjék a falu árvái számára tejről. Végül is a lelkipásztor figyelmeztette: nem volna-e jó, ha ő maga hallgatná meg ezt az imádságot? Mi sokszor imádkozunk olyankor is, amikor egyszerűen engedelmeskednünk kellene!

Az emberről, akit szolgálunk, tudnunk kell, hogy — legyen bár gyermek, felnőtt, lány, kemény, rokonszenves, ellenszenves a mi szemünkben — alapjában véve három döntő ponton egyforma.

a) Bűnös ember ő, tehát szükséges, hogy Isten megragadja. Az evangélium csak bűnös embereknek szól, az Úr Jézus csak a bűnösökhöz jött.

b) Nem akármiféle bűnös ő, hanem olyan, akit az Úr meg akar menteni, mert nagyon szereti őt.

c) Halálos veszedelemben van ő, csak Isten mentheti meg. S ő alapjában véve vágyódik is erre, még ha nem is tudja.

A reám bízott feladat tehát kettős: hirdessem neki az Úr Jézus Krisztust és kiáltsak vele együtt az én emberi szívemmel is, legyenek kész elvállalni az ő bűnét is.

A 107. zsoltár első 21 verse három bűnös típust ír le és mindegyiknek ugyanaz az orvossága (vers 6. 13. 19) Jézusnál nincs „reménytelen“ bűnös. Ezt tartsd szem előtt szolgálatodban. Ne feledd el, hogy az Úr téged is miből mentett ki! Nem ítéletre, hanem szeretetre van szükséged, ha valóban Istennek akarsz szolgálni, lelkeket Krisztushoz vezérelni.

A gyülekezeti közösség hasznai és áldásai.

(Dr. Ecsedy Aladár tahi lelkipásztor előadása)

Alapige: János 17, 21.

Isten akarata az, hogy szükségünk legyen egymásra. Ezért élünk közösségben.

Az Úr Jézus első dolga az volt, hogy létrehívott egy kis közösséget. Eleinte nem is küldte munkába a közösség tagjait, az első pünkösdig inkább csak „Vele voltak“, hogy „Vele legyenek“.

Közösség nélkül elerőtlenedik, elbűszkül az ember vagy más nyomorúság üti fel benne a fejét. Sok közösségben lenni éppoly hiba, mint valamennyin kívül maradni. Aki sok helyre jár, az sehol sincs otthon, nem tud *elszenvedni* semmi közösséget. Pedig nekünk az a dolgunk, hogy elszenvedjük a közösségünket. Az Úr Jézus is ezt tette és majdnem minden munkájában a közösségre támaszkodott. Néha egy két, néha három tanítvánnyal járt, de mindig egy kis közösséggel ment együtt.

Ilyen értelemben nem lehet nekem közösségem egy egész gyülekezettel, de minden egyházban kell lennie egy kis csapatnak, amellyel én közösséget vállalok. Kell lennie egy szent mának mindenütt, amint Izráelben is volt. Kell lennie egy eleven közösségnek, amely által mozgatja a Lélek az egész gyülekezetet, amely által a váltság vére szétsugárzik. Csak az volna a veszély, ha ez a szerv, ez a szív lemondana a feladatáról. A szívemnek missziója van bennem. Maga az egyházi testülethez való tartozás még nem ad lelki erőt. Ha nincs egy valóságos lelki közösség, amelyhez tartozom, rövidesen erőtlenné válok, megposhadok. Az egész gyülekezetnek szüksége van arra, hogy benne egy ilyen kicsiny erőközpont működjék. Három dologgal azonban számolnom kell.

1. Nem könnyű dolog beletartozni egy ilyen közösségbe. Nehéz *alárendelni*, vagy akár *mellérendelni* magamat. Én vagyok a legnagyobb akadály, sok bennem az önzés, a magam érvényesíteni akarása. Az nem közösség, ahol egy ember akarata érvényesül. Nekem meg kell tanulnom, hogy sokszor elveti ez a közösség azt, amitől pedig én el vagyok ragadtatva. S amíg ezt meg nem tanulom, nem is tudok igazán engedelmeskedni Krisztusnak sem.

2. Másik nehézség a bűn, amely mindig azon van, hogy megrontsa a közösséget. A közösség mindig a bűnösök társasága, és nem az „igazaké“. De amikor a természeti bűn „bűnök“ formájában érvényül, akkor a közösséget megmérgezi. Bűnbánatra és megtérésre van szükség!

3. Külömböző emberek vagyunk együtt s ezzel is számolnunk kell. Isten nem akarja, hogy mi lelki egyenruhákban járjunk. Ezáltal nehezebbé, de szebbé is válik a közösségi élet.

Minden nehézség feloldása az Úr Jézus Krisztusban van, aki a közösségi életet megújítja és eleveníti, Isten dicsőségére.

Gyakorlati evangéliumi szolgálatok.

A tanítói munka és a misszió kérdéseiről Ujhelyi Mihály tanító tartott előadást I. Péter 5, 2. 3. alapján. A misszióra a gyermekek között, a kartársak között és a gyülekezetben van alkalom.

Tudnom kell, hogy a gyermek nem „ártatlan“ az Ige szerint. Romlott fának csak romlott gyümölcs lehet, tehát minden gyermek az Úr kegyelmére szorul. A pedagógia elbizakodott, optimista, tárgyszerűtlen, amikor „a természettől romlatlan“ gyermek ábrándképéből indul ki. A neveléshez „hatalom“ kell, amellyel csak Krisztus Urunk rendelkezik. Minden gyermekben egy „elgurult drachmát“ (Lukács 15, 8) kell látnunk. A vallásóra helyesen evangélicizációra való, a tanítás megkezdése előtti reggeli áhitat szintén. A gyermeket engedelmességre és Isten félelmére kell nevelnem, — a megtérésre nincs hatalmunk. Azt Isten Szent Lelke végzi el az övéin.

A leánymunka nehézségeiről Fábrián Éva KLE titkár adott elő. Tapasztalati tény, hogy a felébredtek legnagyobb része fiatal leány. De sok közülük előbb-utóbb kiesik. Mert a leánylélek „tövises“ talaj. A tövis pedig „a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kérdése“, ami megfojtja a felnövekvő kalászt. A Sátán a világon keresztül szedi legtöbb áldozatát a fiatal leányok soraiból. Jól érzik magukat a hívők között, de szeretnének a világgal is ötven százalékra kiegyezni. A mi dolgunk, hogy mélyebben engedjük szántani az Isten ítéleteinek ekéjét (Prédikátor 12, 1.) és ne engedjük elkenni Istennek a világról szóló ítéletét (I. János 2, 15).

A kórházi szolgálatról Imreh Ilona testvér tartott előadást. Az Ige parancsa, hogy a könyörületet vidámsággal műveljük s a szeretet képmutatás nélkül való legyen. Mielőtt szolgálatba indulsz, könyörögj ezért. Ne azért menj, hogy a betegben megjelenésed kellemes érzést váltson ki, hanem az evangéliumot vidd. Közöld már első szavaiddal, hogy te az Úr Jézus üzenetét hozod, aki a beteget szereti s aki őt testileg is, lelkileg is egyedül gyógyíthatja meg.